

соціальних послуг бездомним особам і безпритульним дітям здійснюється працівниками закладів соціального захисту, але не в межах даних закладів, а також іншими суб'єктами – представниками громадських і благодійних організацій. Таке вузьке коло суб'єктів у даному пункті, на нашу думку, призводить до обмеження реалізації цієї форми надання соціальних послуг, тому, вважаємо за доцільне, розширити його, додавши словосполучення «та іншими фізичними особами», що дасть змогу участі, наприклад, волонтерів.

Крім цього, з огляду на відсутність у Законі України «Про основи соціального захисту бездомних осіб і безпритульних дітей» закріплення кола суб'єктів, які здійснюють соціальне патрулювання, пропонуємо доповнити частину другу ст. 17 зазначеного Закону реченням наступного змісту: «Соціальне патрулювання здійснюється фахівцями закладів соціального захисту бездомних осіб, представниками громадських об'єднань, благодійних та волонтерських організацій, окремими фізичними особами, працівниками органів соціального захисту населення, внутрішніх справ, охорони здоров'я, служби у справах дітей, центрів СССДМ, підрозділів кримінально-виконавчої інспекції, підприємств та установ».

Як показує досвід зарубіжних країн, саме такий спосіб надання послуг, як соціальне патрулювання, є дуже ефективним, адже особа, яка потребує сторонньої допомоги, не позбавляється можливості бути включеною, навіть в якості «нетипового» члена, в суспільство. Це позитивно впливає як на її ставлення до себе, так і на зміцнення відносин з оточуючими. Тому, доцільним на даному етапі є надання особливого розвитку саме цій формі надання соціальних послуг в Україні, не позбавляючи уваги, крім цього, розвитку мережі закладів соціального захисту бездомних осіб і безпритульних дітей.

УДК 342.98

Мельник К. Ю., д.ю.н., професор,
Харківський національний університет внутрішніх справ,
м. Харків, Україна

ОКРЕМІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРИЗНАЧЕННЯ НА ПОСАДИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ

Належне правове регулювання суспільних відносин є однією з ключових ознак сучасної правової держави. З огляду на те, що Україна позиціонує себе відповідним чином сьогодні на проблематиці правового регулювання повинна бути зосереджена особлива увага керівництва держави. Гострої актуальності з огляду на очікування Українського

суспільства набувають проблеми правового регулювання призначення на посади в поліції та проходження відповідної служби.

Призначення на посади поліцейських в Україні регламентується переважно Законом України «Про Національну поліцію» від 2 липня 2015 р. № 580-VIII (далі – Закон). З огляду на обмежений характер тез, розглянемо зміст трьох статей Закону, безпосередньо присвячених цьому питанню: ст. 47 «Призначення на посади поліцейських», ст. 56 «Призначення на посаду поліцейського» та ст. 58 «Безстроковість призначення на посаду поліцейського».

Слід одразу відзначити дослівну ідентичність назв ст. 47 та ст. 56 Закону, хоча зміст зазначених статей є різним. Так, ст. 47 Закону містить три частини та визначає посадових осіб, які здійснюють призначення на посади поліцейських та на посади курсантів (слухачів) вищих навчальних закладів із специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку поліцейських.

Стаття 56 Закону складається з двох частин. Частина 1 ст. 56 Закону передбачає обов'язок керівника органу поліції призначити на вакантну посаду поліцейського переможця конкурсу в разі його проведення. Виходячи з цього, у керівника органу поліції у випадку проведення конкурсу не має можливості призначити на вакантну посаду поліцейського ні кандидата, який посів у конкурсі друге місце, третє місце і т.д. Слід звернути увагу на те, що конкурс на службу в поліції обов'язково проводиться серед осіб, які вперше приймаються на службу в поліції з призначенням на посади молодшого складу поліції (ч. 3 ст. 52 Закону). Також проведення конкурсу може передувати комплектуванню в порядку просування по службі посад молодшого, середнього та вищого складу поліції, крім вищезазначеного випадку, за рішенням керівника, уповноваженого призначати на такі посади (ч. 4 ст. 52 Закону). Порядок конкурсного відбору передбачено ст.ст. 52-55 Закону.

Частина 2 ст. 56 Закону визначає день з якого виникають службові відносини поліцейського тобто починається служба в поліції. Таким днем є день видання наказу про призначення на посаду поліцейського. Таким чином, наказ про призначення на посаду поліцейського виступає у якості правовстановлюючого юридичного факту. Видання наказу про призначення на посаду поліцейських, з огляду на зміст даної норми, є обов'язковим. Такі накази можуть видавати посадові особи, зазначені у ст. 47 Закону. За загальним правилом наказ про призначення на посаду повинен бути доведеним до поліцейського під розпис.

Вважаю такий стан, коли нормативно-правовий акт містить дві статті з однаковими назвами та різним змістом таким, що не сприяє чіткому розумінню та користуванню нормативним матеріалом. На мій погляд, у досліджуваному випадку існує доцільність поєднати норми цих двох статей у одну з назвою «Призначення на посади поліцейських».

Стосовно ст. 58 Закону слід відзначити, що її назва свідчить про те, що відносини з проходження служби в поліції будуються на безстроковій основі. Це впливає також і з ч. 1 цієї статті, яка передбачає наступну загальну норму: «Призначення на посаду поліцейського здійснюється безстроково (до виходу на пенсію або у відставку), за умови успішного виконання службових обов'язків». Зі змісту зазначеної норми виходить, що встановлюється лише одна умова для дотримання вищезазначеного загального правила, а саме успішне виконання поліцейським своїх службових обов'язків. Тобто якщо поліцейський буде просто виконувати свої службові обов'язки або не успішно їх виконувати то його можна буде звільнити у будь-який час за логікою ч. 1 цієї статті. Виходячи з цього важливого значення набуває категорія «успішне», критерії успішності та якість оцінювання діяльності поліцейського.

Частина 2 ст. 58 Закону встановлює два випадки коли є можливим встановлення строкових відносини з приводу проходження служби у поліції: 1) заміщення посади поліцейського на період відсутності особи, за якою відповідно до закону зберігається посада поліцейського; 2) заміщення посад, призначенню на які передусє укладення контракту.

Так, відповідно до ч. 6 ст. 20 Закону України «Про статус народного депутата України» народний депутат, який є військовослужбовцем, поліцейським, атестованим працівником органів Служби безпеки України, органів і установ виконання покарань і слідчих ізоляторів, інших правоохоронних органів, на строк виконання депутатських повноважень прикомандирується до Верховної Ради України із залишенням на строк виконання депутатських повноважень на службі в зазначених органах і установах. Після закінчення повноважень народного депутата він направляється в установленому порядку в розпорядження відповідних органів і установ для подальшого проходження служби на попередній або, за його згодою, на іншій, не нижчій ніж попередня, посаді. Виходячи з цього, з громадянином України, якого в порядку заміщення взято на посаду, яку обіймав народний депутат, встановлюються строкові відносини. Випадки ж укладення контракту про проходження служби в поліції та його строк передбачені ст. 63 Закону.